

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 19 Μαρτίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 16

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Γύρισε τὸ κεφάλι σου, γιὰ νὰ
μὴ μὲ βλέπῃς καὶ τότε θὰ τὸ εἰπῶ.
Καὶ νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσῃς σὲ κανέ-
ναν, ἔ Τόμ, μοῦ τοῦ ὑπόσχουσαι ;

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς
μου, Μπέκυ, δὲν θὰ τὸ πῶ ποτὲ σὲ
κανέναν !

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔστριψε τὸ κε-
φάλι του, ἐκείνη πῆγε κοντὰ του καὶ
φιθύρισε τὴν ἴδια φράση.

Ἵστερα πήδησε μακριὰ του καὶ
ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὰ θρα-
νία σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν, κι' ὁ Τόμ
ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της. Στὸ τέλος βρή-
κε καταφύγιο σὲ μιὰ γωνιά κι' ἐκεῖ
σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ἄ-
σπρη της ποδιά. Ὁ Τόμ πῆγέ κοντὰ
της καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Μπέκυ, πάει
πέρασε, αὐτὸ ἦταν ὄλο-ὄλο.

Ἐκείνη ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὴν
ποδιά της, σιγά-σιγά ὅμως ὑποχώρη-
σε καὶ ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέ-
σουν. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ξαναμ-
μένο καὶ κατακόκκινο.

— Λοιπὸν, τῆς εἶπε ὁ Τόμ, βλέ-
πεις, αὐτὸ ἦταν. Τώρα ὅμως δὲν πρέ-
πει νὰ παντρευτῇς ἄλλον ἀπὸ μένα,
ποτὲ στὴ ζωὴ σου, κατὰλαδες ;

— Ὅχι, δὲν θὰ παντρευτῶ ἄλλον,
μὰ οὔτε σὺ κάνεις νὰ παντρευτῇς ἄλ-
λον ἀπὸ μένα.

— Ἐ, φυσικά, αὐτὸ νὰ λέγεται.
Καὶ πάντοτε ὅταν πηγαίνουμε στὸ
σπίτι ἢ ἐρχόμαστε στὸ σχολεῖο πρέ-
πει μαζί μου νὰρχεσαι, καὶ στὸ παι-
χνίδι πάντα νὰ εἶσαι μὲ τὸ δικό μου
μέρος—ἔτσι κάνουν ὄλοι ὅσοι εἶναι
ἀρραβωνιασμένοι.

— Ἀ, αὐτὸ εἶναι πολὺ ὠραῖο, αὐ-
τὸ δὲν τῆξερα.

— Μὰ ὅταν σοῦ λέω πὼς εἶναι πε-
ρίφημα. Νά, ἐγὼ καὶ ἡ Ἄννα Δώρεντς,

Δυὸ μάτια ἀνοιγμένα διάπλατα ἀπ'
τὸν τρόπο καρφώθηκαν ἐπάνω στὸν
Τόμ καὶ τοῦ φανέρωσαν τὴν γκάφα
του. Σταμάτησε σαστισμένος.

— Ὁ, Τόμ, πρὶν ἀπὸ μένα λοιπὸν
εἶχες ἀρραβωνιαστῇ καὶ μ' ἄλλην ;

— Μὴν κλαῖς, Μπέκυ, τὴν παρη-
γοροῦσε ὁ Τόμ. Οὔτε μὲ νοιάζει πιά
γι' αὐτήν.

— Ὅχι, Τόμ, ὄχι, ἐὰν ὁ ἴδιος τὸ
ξέρεις πὼς σὲ νοιάζει ἀκόμη.

Ὁ Τόμ προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυ-
χάσῃ, μὰ ἐκείνη τραβήχτηκε ἀπὸ
κοντὰ του, γύρισε τὸ κεφάλι της κα-
τὰ τὸν τοῖχο καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ
σπαραξικάρδια. Ὁ Τόμ δοκίμασε
ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὴν μαλακώσῃ μὲ

παρηγορητικὰ λόγια, ἀλλὰ οἱ κόποι
του πῆγαν χαμένοι. Τότε κι' ἐκεῖνος
κατὰλαβε πὼς ἡ ὑπερηφάνειά του
δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πιά ἄλλους ἐξευτε-
λισμούς, σιωπηλὸς στράφηκε κατὰ
τὴν πόρτα καὶ βγήκε ἔξω.

Στάθηκε ἐκεῖ λίγη ὥρα ἀνήσυχος
καὶ στενοχωρημένος καὶ κρυφοκοι-
τάζοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας
μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἡ Μπέκυ με-
τανοιώσῃ καὶ τρέξει ἀπὸ πίσω. Μὰ
ἐκείνη δὲν ἐρχόταν. Τότε ὁ Τόμ ἄρ-
χισε νὰ συλλογίζεται μήπως εἶχε ἐ-
κεῖνος τὸ ἄδικο. Τοῦ κόστιζε βέβαια
νὰ κάνῃ αὐτὸς τὸ πρῶτο βῆμα μὰ
ὥστόσο ὠπλίσθηκε μ' ὄλο τὸ ἀνδρι-
κό του θάρρος καὶ μπήκε πάλι μέ-
σα. Ἡ Μπέκυ στεκόταν ἀκόμη μὲ τὸ
πρόσωπο γυρισμένο στὸν τοῖχο κι'
ἐκλαιγε. Ἡ καρδιά τοῦ Τόμ σφίχτη-
κε ἀπὸ λύπη.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανίδες μαθήτριες ζωγραφίζουν ζωὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ
σ' ἓνα Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Βερολίνου

Πήγε κοντά της κι' είπε διατακτικά.

— Μπέκυ, έγω στ' αλήθεια δεν δίνω μιὰ πεντάρα γιά καμμιάν άλλη. Καμμιά απάντηση, μόνο λυγμοί ακράτητοι.

Τότε αποφάσισε ο Τόμ κι' έβγαλε απ' την τσέπη του τόν πολυτιμώτερο του θησαυρό — τόν μπροντζίνο κεφαλάκι μι'ας παλιάς τοιμπίδας της φωτιάς. Τό έδαλε μπρός στα μάτια της Μπέκυ και της είπε με τήν πιό γλυκειά παρακαλεστική φωνή του :

— Γιά κοίτα το τούτο, Μπέκυ, θέλεις νά σου τ' δώσω ;

Μά εκείνη χωρίς νά καταδεχτή νά του ρίξη μιὰ ματιά, έσπρωξε τόν θησαυρό του Τόμ με τόν χέρι της και τόν πέταξε μακριά. Έ, αυτό πιά ήταν πάρα πολύ. Αμίλητος ο Τόμ έφυγε από κοντά της και βγήκε από τόν σχολείο. Έτρεχε όσο μπορούσε πιό μακριά, κατά τούς λόφους με τήν απόφαση νά μὴ ξαναγύριση πιά σχολείο εκείνη τήν ήμέρα. Τότε όμως συναισθάνθηκε και ή Μπέκυ τί είχε κάνει. Έτρεξε στήν πόρτα κοίταξε δεξιά και αριστερά μὰ δὲν τὸν εἶδε πουθενά, κατέβηκε στήν αὐλή, μὰ εἶχε γίνει άφαντος.

— Τόμ, Τόμ, έλα πίσω, Τόμ ! φώναζε όσο δυνατότερα μπορούσε.

Τέντωσε τ' αυτί της και περιέμενε με άγωνία, αλλά καμμιά απάντηση δὲν ήρθε· γύρω της βασιλευε ή σιωπή κι' ή μοναξιά. Δὲν της έμενε λοιπόν τίποτε άλλο παρὰ νά ξαναρχίση νά κλαίη, μὰ ἐν τῷ μεταξύ είχε φθάσει ή ώρα ν' αρχίση τόν άπογευματινόν μάθημα και τὰ παιδιά σιγά-σιγά γέμιζαν πάλι τόν σχολείο. Τότε αναγκάστηκε νά κρύψη τόν πόνο της και νά σηκώση τόν σαυρό ενός άτέλειωτου μαρτυρικοῦ άπογεύματος, χωρίς νά έχη οὔτε μιὰ φίλη μέσα σέ δόλους εκείνους τούς ξένους γιά νά μοιρασθῇ μαζί της τόν καὺμό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο Τόμ έτρεχε έδῶ κι' εκεί στά στενοσόκκακα ὥσπου έγλύτωσε από κάθε συναπάντημα πού θά μπορούσε τυχόν νά είχε με κανένα από τὰ παιδιά πού πήγαιναν στό σχολείο. Έστερα πέρασε τόν ρυάκι και σέ μισήν ώρα βρισκόταν πίσω από τόν σπῆτι της χήρας Ντούγκλας, επάνω στό λόφο, πού από εκεί μόλις ξεχώριζε τόν σχολείο κάτω στήν κοιλάδα. Ο Τόμ μπήκε μέσα σ' ένα πυκνόν δάσος, άνοίξε με κόπο δρόμο ανάμεσα στούς θάμνους και κάθισε κάτω από μιὰ χοντρή βαλανίδα. Δὲν φρουόσε οὔτε πνοή. Η πύρα του μεσημεριοῦ είχε κάνει άκόμη και τὰ πουλιά νά στα-

ματήσουν τόν κελάϊδημά τους. Η ψυχὴ του Τόμ ήταν βυθισμένη σέ άφατη μελαγχολία και τὰ αισθήματά του βρίσκονταν σέ άπόλυτη άρμονία με τόν περιβάλλον του. Του φαινόταν πῶς ή ζωή είναι ένα άδύσταχο φορτίο και σχεδόν ζήλευε τόν Τζίμ-μυ Χότζες πού λίγο καιρό πριν είχε γλυτώσει από τόν φορτίο αυτό. Αχ, αν τουλάχιστον ο έλεγχός του ήταν καλός, με πόση ευχαρίστηση θ' άποχαιρετούσε αυτόν τόν άθλιο κόσμο ! Αχ αυτό τόν κορίτσι ! Τό κάτω κάτω τί της είχε κάνει ; Τίποτε ; Τίποτε. Αὐτὸς της φέρθηκε με τόν καλύτερο τρόπο κι' αυτή τόν μεταχειρίστηκε σάν σκύλο, ναι στ' αλήθεια σάν σκύλο ! Μὰ θά τόν μετάνιωνε μιὰ μέρα, όταν θά ήταν πιά πολύ άργά. Αχ νά μπορούσε νά πεθάνη, τουλάχιστον γιά ένα όρισμένο διάστημα !

Μὰ ή έλαστική καρδιά τῶν παιδιῶν δὲν μπορεί νά κρατήσῃ πολλήν ώρα μεγάλο βάρος επάνω της. Έτσι, χωρίς κι' ο ίδιος νά τὸ καταλάβῃ ή σκέψη του σιγά-σιγά ξαναγύρισε στά πράγματα αὐτῆς της γήινης ζωῆς. Αν, αντί νά πεθάνῃ έπαιρνε τὰ μάτια του κι' εξαφανίζόταν χωρίς νά ξέρη κανείς πού πήγε ; Η αν έφευγε μακριά, σέ ξέρες χώρες, πέρα από τίς θάλασσες και δὲν ξαναγύριζε πιά ποτέ ; Του ξαναήρθε στό μυαλό ή σκέψη νά γίνῃ παλιάτσος, μὰ τήν έδιωξε με άηδία. Τὰ σκέτσα και τ' άστεία και τὰ παρδαλά κοστούμια ήταν τώρα δλοτέλα άταίριαστα με τήν ψυχική του κατάσταση και του φάνηκαν σάν προσβολή όταν παρουσιάστηκαν μπροστά του τήν ώρα πού αὐτὸς όνειρευόταν δάφνες και μεγαλεία. Όχι, θά γινόταν στρατιωτικός και θά γύριζε πίσω ὕστερα από πολλά χρόνια δαφνοστεφανωμένος κι' ένδοξος. Αχ πῶς θά τόν ζήλευαν τότε οί σημερινοί συμμαθητές του !

Θά έσκαζαν από τόν κακό τους ! Μὰ ὄχι, θάκανε κάτι πιό μεγαλύτερο άκόμη απ' αυτό ! Θά γινόταν πειρατής ! Αὐτό ήταν ! Τώρα εἶδε τόν μέλλον του καθαρό μπροστά του, λαμπρό και άκτινοδόλο ! Πῶς θά γινόταν τόνονόμ του ξακουστό σ' όλον τόν κόσμο και θά έκανε τούς ανθρώπους νά τρέμουν ! Πῶς θά έσχιζε περήφανα τίς θάλασσες με τόν κατάμαυρο τρικάρταρο καράβι του : Τόν «Αίμονα της Τρικουμίας» με τήν πειρατική σημαία ὕψωμένη στό κατάρτι ! Κι' ὕστερα, όταν θά έφθανε πιά στή μεγαλύτερή του δόξα—πῶς θά έρχόταν μιὰ μέρα ξαφνικά στό χωριό του και θά έμπαινε στήν εκκλησία, μαύρος και ήλιοκαμμένος, με τόν μαύρο βελουδένιο του σακκάκι, με τὰ πλα-

τείά του παντελόνια, τίς ψηλές του μπότες, τόν κόκκινο ζωνάρι στή μέση απ' όπου θά ξεπερδύονταν τὰ πιστόλια του κι' ένα πλατό καπέλλο στό κεφάλι στολισμένο με φτερά—και τότε θά άνοιγε μπροστά τους διάπλατη τήν μαύρη σημαία με τή νεκροκεφαλή και θ' άκουγε μ' άπερίγραπτη ήδονή νά μурμουρίζουν ὅλοι : «Εἶναι ο Τόμ Σάωγερ, ο πειρατής, ο τρώμος τῶν θαλασσῶν».

Ήταν πιά αποφασισμένο. Αὐτό θάκανε ! Θάφευγε κρυφά από τόν σπῆτι του και θά πήγαινε νά βρῇ τόν προορισμό του. Αὐριο κι' ὅλας θά τόν έδαζε σέ πράξη. Έπρεπε όμως νά αρχίσῃ από τώρα τίς προετοιμασίες.

Τή στιγμή εκείνην άντήχησε από μακριά ο ήχος μι'ας τενεκεδένιας τρομπέτας. Εὐθὺς ο Τόμ πέταξε τόν σακκάκι του και τόν πανταλόνι του, ζώστηκε τίς τράντες του στή μέση, παραμέρισε κάτι ξερόχορτα πού έκρυβαν τήν κουφάλα του δέντρου, έβγαλε από μέσα ένα τόξο, σαῖτες, ένα ξύλινο σπαθί και τήν τρομπέτα τῆ δικῆ του—και ὥρμησε ξυπόλυτος, ένῶ τόν πουκάμισό του άνέμιζε σάν άέρα. Κάτω από μιὰ μεγάλη βαλανίδα σταμάτησε, σάλπισε γι' άπάντησή κι' αὐτὸς με τήν τρομπέτα του και κοίταξε γύρω του βλοσυρά σ' ὅλες τίς μεριές. Ψιθυριστά έδινε συμβουλές στή συμμορία του, πού μόνον στή φαντασία του ὕπηρχε.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

—Ανέβα επάνω στήν καρέκλα, Πάρε γιά γκέμια τόν σκονί, Εἶμαι ή βασιλοπούλα ή θέκλα Κι' εἶσαι ο άμαζάς, πού μ' οδηγεί...

Πίσω μας κάθεται ή άδερφοῦλα, Πριγκίπισσα κι' αὐτή τρανή ! Φορεῖ μιὰ κόκκινη κουκούλα, Κρύβει τήν ὄψη μὴ φανῇ...

Τραβοῦμε οί τρεῖς μας σέ ταξίδι, Ταξίδι μέσα στόν Καιρό, Μιά φαντασία τρελλή μᾶς δίδει Γιά νά πετάμε ένα φτερό.

— Χτύπα τόν καρπού σου !.. Η δύση Πόλν μᾶς προφάσει Κι' ή νυχτιά Τούς πέπλους της ποτοῦ νά λύσῃ Καί ρίξει γύρω της γητεία !

Πηγαίνουμε πρὸς τούς Αἰῶνες Νά βροῦμε άθάνατο νερό Πού τόν φυλάει τρεῖς Γοργόνες Μόν' μ' ένα μάτι φλογερό !..

— Μὴ τρέμεις. Κι' ἔχεις τή μαρούλα. Νικάει τίς μάγισσες κρυφά. Γιά σένα και τήν άδερφοῦλα Καθένα κίνδυνο άψηφά.

— Χτύπα τόν καρπού σου ! Χτύπα !.. Τί ; Μοῦ νυστάξατε, μικρά ; Έ, μὴ θυμᾶστε τί σας εἶπα... Παχνίδι, εἶν' όνειρο ;... Χάρά ;...

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ Ν. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΠΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΠΙΝ έρθουν άκόμα τὰ ποθητά χελιδόνια, δυό άλλα «πετούμενα» μᾶς άναγγέλλουν τήν άνοιξη : τὰ μπαλόνια κι' οί χαρταετοί. Τίς πρώτες αἰθρίες ήμέρες, τίς πρώτες γλυκειές βραδύες, μετά τὰ χιόνια, τίς βροχές, τούς άνέμους και τίς δμίχλες τού χειμῶνα, βλέπουμε άξαφνα και τούς πρώτους χαρταετούς νά παιχνιδίζουν στό γαλάζιο τούρανοῦ και τὰ πρώτα μπαλόνια νάνεβαίνουν φωτεινά στά σκοτεινά ὕψη. Εἶναι από τὰ πιό άγαπημένα παιχνίδια τῶν παιδιῶν, μὰ και τῶν μεγάλων. Γιατί κι' οί μεγάλοι γουστάρουν τόν θέαμα και πολλές φορές βοηθοῦν τὰ παιδιά στήν κατασκευή και τήν άνύψωση—πού και τὰ δυό δὲν είναι τόσο εύκολα... Βλέπω απ' τόν παράθυρό μου μιὰ μεγάλη και ψηλή ταράτσα. Στόν ήλιο πού τήν πλημμυρίζει—είναι άπομεσήμερο—δυό-τρία παιδιά καταγίνονται νά ὀψώσουν έναν πελώριο χαρταετό με τὰ εθνικά χρώματα. Ένας μεγάλος—ίσως ο πατέρας τους—τὰ παραστέκει, τὰ βοηθεῖ, τὰ οδηγεί και... τὰ μαλλώνει. Κι' όταν τόν χάρτινο πουλί με τή μακριά και φουντωτή οὐρά άνεβαίνει και χάνεται σχεδόν μέσα μεσοούρανα, κοντά στά παιδιά πού χοροπηδοῦν και ξεφωνίζουν από χαρά, βλέπω και τόν μεγάλο με σηκωμένο τόν κεφάλι νά τόν παρακολουθῇ γελαστός στό έναέριο ταξίδι του... Πριν από δυό-τρεῖς ήμέρες, στόν οὐρανόν του δειλινού εἶδα μιὰ χλωμοκοκκινωπή σφαῖρα πού μοῦ φάνηκε μιὰ στιγμή σά φεγγάρι. Ήταν ένα μπαλόνι, πού ποῖος ξέρει από ποιά μακρινή ταράτσα ή πλατεῖα τὸ είχαν άφήσει νά πετάξῃ παιδιά πάλι μαζί με μεγάλους...

Αλλά ὕστερ' από τίς πρώτες καλές ήμέρες, τὰ «πετούμενα» αὐτά λιγοστεύουν ή εξαφανίζονται δλοτέλα. Γιατί έπεμβαίνει ή Αστυνομία. Σήμερα κιόλα διάβασα στήν έφημερίδα πῶς άπαγορεύεται αὐστηρῶς ή άνύψωση χαρταετῶν κοντά σέ ηλεκτρικά σύρματα, γιατί μπορεί νά μπλέξουν σ' αὐτά και νά γίνουν δυστυχήματα. Αλήθεια, ένας χαρταετός πού θά μείνῃ μπλεγμένος στό ηλεκτρικό σύρμα, μπορεί νά φέρῃ διακοπή τού ρεύματος, κι' αν τόν παιδί κρατῇ άκόμα τόν σπάγγο του, νά κεραυνοδοληθῇ και νά μείνῃ νεκρό. Κι' έπειδὴ ήλεκτρικά σύρματα—«εναέριες γραμμές» ὥπως τόν λέει ή αστυνομία—δεν τιντίζουν—δπαρχουν σ' ε-

λη τήν πόλη, οί χαρταετοί έξορίζονται στίς έξοχές όπου δὲν έχει φτάσει άκόμα ο ευεργετικός κι' επικίνδυνος ήλεκτρισμός. Όσο γιά τὰ μπαλόνια, αὐτὰ πιά άπαγορεύονται παντοῦ. Γιατί όταν πέφτουν άναμμένα—πράγμα πού συμβαίνει συχνά—μπορεῖ νά προκαλέσουν πυρκαῖά και σέ σπίτια, και σέ καλύδες, και σέ θημωνιές, άκόμα και σέ δάση.

Νά λοιπόν δυό παιδικές χαρές πού παρουσιάζουν τόσο μεγάλους κινδύνους κι' άπαγορεύονται γιά τήν ασφάλεια και τῶν παιδιῶν πού παίζουν και τῶν μεγάλων πού βλέπουν... Κι' ὅτι συμβαίνει με τὰ μπαλόνια και τούς χαρταετούς, συμβαίνει δυστυχῶς, και με πολλά άλλα ὠραία και διασκεδαστικά πράγματα σ' αὐτό τόν κόσμο. Κι' όταν άκόμα δὲν άπαγορεύονται έντελῶς, περιορίζονται, γιά νά μὴ γίνεται ή κατάχρησή εκεί-

νῇ πού βλέπει. Παράδειγμα τὰ πυροτεχνήματα. Πόσο διασκεδάζουν τὰ παιδιά νά ρίχνουν στράκες, βαρελότα, ρουκέτες, καντηλομάνες και τὰ λοιπά πολύχρωμα και πολύκροτα πυροτεχνηματάκια. Μὰ τὰ φάνουν ; Κινδυνεύουν νά καούν και νά κάψουν. Πόσο διασκεδάζουν έπίσης νά χορεύουν, νά παίζουν τένις, νά κάνουν γυμναστική, νά βλέπουν θέατρο και κινηματογράφο, νά διαβάσουν άκόμα τερπνά βιβλία. Μὰ τὰ φάνουν ; Ω, πολύ λιγώτερο απ' ὅσο θά ήθελαν ! Γιατί ή κατάχρησή βλέπει. Αμή τὰ νόστιμα φαγιά, τὰ ὠραία γλυκίσματα ; Ποῖος άφήνει τόν παιδί νά φάῃ ὅσα θέλει ; Μὰ και τόν μεγάλο. Γιατί δὲν είναι μόνο ή μαμά πού άπαγορεύει, είναι κι' ο γιατρός. Όλα μπαλόνια και χαρταετοί σ' αὐτό τόν κόσμο. Τί νά γίνῃ ; Υπομονή... Σᾶς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πέντε κοριτσάκια, ή Άννα, ή Μίνα, ή Πόπη, ή Φιφή κι' ή Μπεμπέκα, άδερφοξάδερφα, βοήκαν στήν αἰλή ένα στρογγυλό και γλυστερό δοκάρι, και βάλθηκαν νά περπατοῦν επάνω του γιά διασκέδαση. Είναι πολύ δύσκολο. Σέ κάθε βήμα γλιστροῦν, πέφτουν, ξανανεβαίνουν και ξαναπέφτουν και ξαναρχίζουν. Η Άννα, πού σά μεγαλύτερη, τὰ καταφέρνει πιό καλά, φωνάζει στίς άλλες :

— Προσέχετε !.. Προέπει νά κρατῆτε τήν ίσορροπία... Άλλοιῶτικα πέφτετε... Άλλοιῶτικα πέφτετε... Δὲν βλέπετε μένα ;

— Μὰ δὲν βλέπουμε νά κρατᾶς τίποτα δοῦ ! Απαντᾷ ή Μπεμπέκα. Τί

είναι αὐτή ή ίσορροπία πού πρέπει νά κρατοῦμε ; Καμμιά βέρνα ; ή ποδιά μᾶς ; τόν φουστάνι μᾶς ;

Οί άλλες γελοῦν.

— Μὰ δὲν άκουσες ποτέ σου «ίσορροπία» ; της λέει ή Άννα. Δὲν είναι οὔτε βέρνα, οὔτε μπαστούνι, οὔτε τίποτα. «Ισορροπία» είναι νά μπορῆς νά στέκεσαι και νά περπατᾶς, χωρίς νά γέρνῃς οὔτε δεξιά οὔτε αριστερά. Αἶμα γέρνεις πέφτεις. Καί τότε λέμε πῶς δὲν κρατεῖς ή πῶς κάνεις τήν ίσορροπία. Κατάλαβες τώρα ;

— Κατάλαβα, λέει ή Μπεμπέκα. Η «ίσορροπία» λοιπόν δὲν είναι παρὰ ένας άέρας.

Οί άλλες γελοῦν περισσότερο.

— Γιατί άερας ; ρωτά ή "Αννα"

— Μ' άφου λές πώς δέν είναι τίποτα ; άπαντά ή Μπεμπέκα. Τό τίποτε δέν είναι άερας ;

Όστόσο, μέ την προσπάθεια πού κάνουν νά μή γέρονουν δεξιά κι' αριστερά, κι' όταν γέρονουν άπό τόνα μέρος, νά γυρίζουν άμέσως άπό τόλλο, τά κοριτσάκια καταφέρνουν νά περπατούν πάνω στό στρογγυλό και γλιστερό δοκάρι, χωρίς νά πέφτουν. Στο τέλος τό κατορθώνει κι' ή Μπεμπέκα. Καί ένθουσιασμένη φωνάζει :

— Νά, έμαθα κι' εγώ νά κρατώ την ίσοροπία, χωρίς... νά κρατώ τίποτα !

Καί τό παιχνίδι εξακολουθεϊ.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

[Από τό ερχόμενο φυλλάδιο άρχίζει τό μεγάλο άνάγνωσμα : «Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ...»]

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ

ΔΑ-Γ-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Αποφασισμένος όμως τούτη τή φορά νά πάη κι' ώς τήν άκρη του κόσμου γιά κείνο πού γύρευε, δέν λογούφησε, γιατί μέ τήν πίστη πού είχε πάντα στό Θεό, έδωξε τό φόδο από κοντά του.

Έδω τακτισμένος από τήν κούραση, θέλησε πριν τό περάση νά ξαποστάση λίγο και κάθησε μισοξαπλωτά κάτω από ένα δέντρο.

Έκει σιγά,σιγά ένας γλυκός ύπνος τοβύλεισε τά μάτια του κορμιού του.

Τά μάτια όμως τής ψυχής του άνοιχτηκαν διάπλατα και είδε μ' αὐτά, πώς έλος εκείνος ο γύρο τόπος, λούστηκε μέσα σ' ένα γλυκό φώς.

Έπειτα, πώς από τήν κορυφή μεγάλου βουνού κατέβαινε ανάλαφρα ένας άνθρωπος ντυμένος μέ κάτασπρα φορέματα, πού είχαν τήν λάμψη τής άστραπής.

Πάνω από τό κεφάλι του ήταν ένα όλόχρυσο στεφάνι πού έλαμπε από τόσο δυνατό φώς, λές και έβγαине από δέκα ήλιους.

Άμέσως, σάν μαγνητισμένος τραβήχτηκε άθελά του κατά τόν δρόμο το άνθρωπο, πού είχε κατεβή στη γή και δέν ήταν άλλος από τόν Χριστό και γονάτισε μπροστά του εύλαθηνικά.

Τότε άκουσε μία γλυκειά φωνή πιδ γλυκειά από ψαλμωδία άγγέλων νά του λέη :

— Καλώς μου τον, είδα μέ τί πίστη και άρρώσως ξεκίνησες γιά τό θέλημα του πατέρα σου από παιδί και ζητώντας νά μέ βρής έγεινες είκοσάχρονο παλληκάρι.

«Γιά νά τελειώση τό άτέλειωτο ταξείδι σου και νά γυρίσης ήσυχος πιά στόν τόπο σου κατέβηκα νά σοῦ πώ γιά κείνο πού σ' έστειλε ο πατέρας σου νά μέ ρωτήσης. Μάθε λοιπόν, ότι τά γραμμένα δέν ξεγράφονται, τ' αλλάζει όμως κι' αὐτά κάποτε ο Θεός

γιά λόγο, πού και νά στόν πώ, δέν θά τόν καταλάβης. Μά γιά τόν πατέρα σου πού σκέφθηκε τόσο πονηρά δέν θάλλάξουν».

Τό παλληκάρι καθώς άκουγε αὐτά γονατισμένο μπρός στό Χριστό, έσκυψε και του φίλησε τά πόδια, ύστερα θυμήθηκε και τίς παραγγελίες πού είχε γραμμένα στό χαρτί του, και ταπεινά Του τίς εδίαβασε.

Τό τί του άπάντησε ο Χριστός, γιά νά μή πολυλογάμε, θά τά μάθουμε από τόν νέο καθώς θά τά είπη σ' εκείνους πού τοῦδωκαν τίς παραγγελίες περνώντας από τά μέρη τους.

Από τή θέσι πού έμεινε γονατιστός είδε ένα φωτισμένο σύννεφο νά τυλίγη τόν Χριστό και σιγά, σιγά νάνεβαίνη κατά τόν ούρανό.

Άμα σέ λίγο άνοιξε τά μάτια του και συνεφέρθηκε στα συγκαλά του, δέν είδε πιά τίποτα γύρω του κι' άναρωτήθηκε, όνειρεύτηκε ή είχε ίδει στλήθινά τόν Χριστό ; όταν όμως θυμήθηκε τί είχε άκούσει γιά τά γραμμένα και τί γιά τίς παραγγελίες, έννοιωσε σέ έλο του τό κορμί μια γλυκειά ανατριχίλα και ένα αναγάλιασμα στην καρδιά του, πού αξιώθηκε αὐτός ένας ταπεινός άνθρωπος ν' άντικρουσθί με τόν Χριστό.

Σηκώθηκε ανάλαφρα και είδε μέ χαρά πώς τά βράχια είχαν χαθί, τά άγκάθια είχαν γίνει ευωδιαστά λουλούδια και έλος ο γύρο τόπος ήταν ήμερωμένος γιατί δέχτηκε γιά λίγη ώρα τόν Αυτοκράτορα του κόσμου.

Σάν πέρασε από τόν άνθρωπο πού καταγινόταν νάδειάση τή λίμνη, τόν χαιρέτησε και του ιστόρησε πώς άντάμωσε τόν Χριστό και έμαθε γιά τήν παραγγελία του τοῦτα :

— Βρισνίζεσαι στη λίμνη έτσι τόσο καιρό γιατί δουλεύεις δίχως ύπομονή και έλο βλαστημάς και χριυνιάζεις και πώς ποτέ σου δέν είπες : Θεέ μου, μή χειρότερα, Θεέ μου.

— Μά ακόμη πιδ χειρότερα απ'ό,τι είμαι του άπάντησε εκείνος μέ θυμό.

Καθώς όμως έλεγε έτσι βρέθηκε

ξαφνικά χωμένος στη λίμνη ως τό στήθος.

— Δέξασε, καυμένο, τό Θεό, πάψε τίς βλαστήμιες και λέγε μή χειρότερα, νά μπορέσης νά γλυτώσης από αὐτό τό μαρτύριο, και άμα του είπε έτσι, τό παλληκάρι τόν άφησε και πήρε τόν δρόμο του.

Από κεί έφτασε στόν πύργο πού καθότανε τό άντράγιο και φυάριζε τά φλουριά, τούς χαιρέτησε και τούς είπε τήν άπάντησή του Χριστού στό ρωτήμά τους.

— Άν έδαρεθήκατε νά φυαρίζετε τά φλουριά, δέν έχετε νά κάνετε τίποτα άλλο, παρά νά πάψετε τίς έλεγμοσύνες και νά τά φυλάτε σάν φυλάργυροι και τότε αὐτά θά σάς λιγοστεύουν ως πού σιγά-σιγά θά σάς χαθούν, μά δέν θά τό κάνετε γιατί είστε ψυχόπονοι.

Άμα άκουσε αὐτά τό άντράγιο, έλαμψαν από χαρά τά μάτια τους και ή καρδιά τους έπλημύρηνσε από αναγάλιασμα, έπήραν τό δισάκκι του παληκαριού και τό γέμισαν ως άπάνω μέ φλουριά, καθώς του τώδιναν άκούστηκε ένα φρρρ... από τή σκεπή και έγινε ένας δλόκληρος νέος σωρός στό πάτωμα από φλουριά. Τούς άποχαιρέτησε και έφυγε.

Φτάνοντας στό μοναστήρι μέ τούς σαράντα καλογέρους τούς χαιρέτησε. Έκείνοι στην άρχή δέν τόν γνώρισαν, γιατί μέ τά χρόνια είχε αλλάξει πολύ. Τούς έδωσε γνωριμιά και τούς είπε ότι έμαθε από τόν Χριστό πώς δέν χορταίνουν ψωμί, γιατί ποτέ δέν κάνουνε τόν σταυρό τους και προσευχή όταν κάθονται νά φάνε. Άς γίνουν καλόκαρδοι, ψυχόπονοι, άς προσεύχονται, άς σταυροκοπιούνται και τότε μέ δέκα ψωμιά όχι μόνο θά χορταίνουν μά θά τούς περισεύουν κι' έλας.

Σάν τάκουσαν αὐτά οι καλόγεροι τόν παρακάλεσαν νά κάτση νά τόν φιλέψουν.

Μπήκανε στην Έκκλησιά έκαναν παράκληση, ύστερα ξεφούρνισαν τά ψωμιά πού είχαν φουρνίσει και άμα κάθησαν νά φάνε έκαναν τόν σταυρό τους και έδωκαν στό παλληκάρι ένα ψωμί νά τό κόψη.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Τό ξέρω, τί σάς νοιάζει πώς. Καί ο Γιάννης αὐτός σάς πλήρωσε τά έξοδα του ταξιδιού γιά νά γυρίσετε πίσω στην Ίταλία, έτσι δέν είναι ;

Πανικόβλητη ή Όνωρίνα δέν ήταν πιά σέ κατάσταση νάπαντήση.

— Καθώς βλέπετε, εξακολούθησε ο Καζιμίρ, είναι έντελώς περιττό νά μου λέτε του κόσμου τίς ψευτιές. Ξέρω άρκετά πράγματα εις βάρος σας. Η μικρή δέν λέγεται Λωράν και ούτε ή μητέρα της ήταν ξαδέσφη δική σας. Πήγτε μου τό άληθινό της όνομα άφου τό γνωρίζετε.

— Δέν τό ξέρω. Σας τό όρκίζομαι.

Όταν ο Γιάννης μου τήν έφερε μου είπε πώς τήν έλεγαν Άνναμπέλλα Λωράν και πώς είχε γεννηθεί στόν Άγιο Φραγκίσκο. Τίποτε άλλο δέν γνωρίζω.

— Καλά, άφου μου τ' όρκίζεστε άς σάς πιστέψω. Μόνο πρέπει νά μου πήτε καθαρά όσα μου φαίνονται άκόμα κάπως μπερδεμμένα. Γιά ποιό λόγο έμπιστευθήκε σέ σάς και όχι σέ κανέναν άλλον τό παιδί, ο Γιάννης ; Καί ύστερα ποιός είναι αὐτός ο Γιάννης ;

— Ήταν ένας μιναδόρος. Φίλος του μακαρίτη του άντρα μου. Τόν έλεγαν Γιάννη Άλφάνη. Τόν είχα γνωρίσει εκεί πέρα στην Άμερική.

— Καί αὐτός σάς παρέδωσε τό παιδί ;

— Ναι, ήρθε μία μέρα και μέ βρήκε και μου είπε πώς αν θέλω νά κερδίσω κάμποσα παραδάκια και νά γυρίσω στόν τόπο μου χωρίς νά δώσω δεκάρα από τήν τσέπη μου, είχε νά μου προτείνη μία καλή δουλειά.

Έγώ εκείνον τόν καιρό είχα χάσει τόν άντρα μου, και καθώς σάς είπα και πρωτότερα, δέν μέ σήκωνε τό κλίμα του Άγίου Φραγκίσκου. Γι' αὐτό δέχτηκα.

Κοντοστάθηκε μή ξέροντας αν έπρεπε νά πη παρακάτω. Μά ο Καζιμίρ τής έκανε νόημα νά προχωρήση.

— Είχα βάλει έρκο, ψιθύρισε ή Όνωρίνα, νά μή φανερώσω αὐτά τά πράγματα ποτέ σέ κανένα.

— Είσαστε έλεύθερη νά μὴν τά πήτε αν θέλετε. Έγώ όμως έχω σημειώσει στό κατάστιχό μου τό όνομα και τό μέρος πού γεννήθηκε τό παιδί. Καί άπόψε θά τηλεγραφήσω στόν Άγιο Φραγκίσκο.

— Όχι, όχι, φώναξε ή γριά, θά

σας πώ όλα όσα ξέρω. Άφου μάλιστα δέν έκανα και τίποτε κακό και αν δέν μιλήσω στό τέλος θά βρω και τόν μπελά μου. Λοιπόν νά τί μου πρότεινε ο Γιάννης : Πώς του είχαν έμπιστευθεί τήν κόρη ενός έκατομμυριούχου άμερικάνου γιά νά τήν φυλάξη. Ο πατέρας της ήθελε νά τήν έχη κρυμμένη γιατί φοβόταν πώς θά του τήν κλέψουν οι γκαγκστερς, πού κάθε μέρα του έστελναν άπειλητικά γράμματα. Είχαν κίελας δώσει στους κακούργους ένα σωρό χι-

«Ήρθε νά ιδί πόσα λεφτά κρύβεις είπε γελώντας ο πεταλωτής.»

λιάδες, ξέρω γώ πόσα ; μά και μέ τοῦτα ακόμη πού είχαν πάρει δέν τούς άφηναν ήσυχους και έλο τούς φοβέριζαν και γι' αὐτό πήραν τήν άπόφαση νά διώξουν τό κορίτσι τους από τήν Άμερική. Έγώ λοιπόν δέν είχα παρά νά τήν πάρω μαζί μου και νά τήν φέρω στην Ευρώπη και νά κάνω έλον τόν κόσμο νά πιστέψη πώς είναι άνιψά μου.

— Καί τό δεχτήκατε ;

— Στην άρχή δέν ήθελα, γιατί τά χρήματα πού μου έδιναν μαζί μέ τό εισιτήριό μου, δέν μου φαίνονταν άρκετά γιά νά φορτωθώ κι' ένα μικρό παιδί στη ράχη μου. Δέν θά σάς κρύψω κίελας πώς φοβόμουν μήπως έχω τίποτε μπλεξίματα μέ τήν άστυνομία και γι' αὐτό δέν έλεγα τό ναί.

Μά ο Γιάννης μου είπε πώς αὐτό πού θά κάνω θά είναι καλό πράγμα. Μου ύποσχέθηκε πώς ο πατέρας του παιδιού θά μου στέλνη κάθε μήνα χρήματα μέ άνθρωπο δικό του και πώς όταν θά τό ξανάπαιρνε θά μου δινε τόσα πού νά περάσω πλούσια όλη τή ζωή μου. Τί τά θέλετε, από τό ένα μέρος ή καλή μου ή καρδιά κι' από τό άλλο μέρος ή έλπίδα νά έξασφαλίσω κι' εγώ τά γεράματά μου, μ' έκαναν στό τέλος νά πω τό ναί.

— Χμ, έκανε ο Καζιμίρ μέ κάποια δυσπιστία, κι' ύστερα ;

— Όστερα, τίποτε, καλέ μου κύριε. Από τήν ήμέρα πού γύρισα πίσω δέν είδα ούτε ένα δολλάριο από τούς πλούσιους εκείνους και ή μικρή,

μου έμεινε στη ράχη μου. Τό ξέρω βέβαια πώς θά έπρεπε νά πάω στό προξενείο ή στην άστυνομία και νά βγάλω από πάνω μου έλον αὐτόν τόν μπελά. Μά μέ τό σήμερα και μέ τό αύριο έλο κι' έκανα ύπομονή και περίμενα μήπως φανερωθούν ο πατέρας ή ή μάνα του παιδιού γιά νά τό πάρουν πίσω, όπως μου είχε πει ο Άλφάνης. Από τό άλλο μέρος, βλέπετε, δέν ήθελα κίελας νά πάν χαμένοι έλοι οι κόποι και τά έξοδα πού είχα κάνει όλα αὐτά τά χρόνια γιά ν' αναστήσω τό κοριτσάκι.

— Πολύ σωστά, έκανε ο δημοσιογράφος.

— Τώρα όμως τήν έχω πιά βαρεθή όλη αὐτή τήν ιστορία σας τό λέω καθαρά. Κάνετε και σεις ό,τι νομίζετε.

(Ακολουθεϊ)

KIMON ALKIDHS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗ

Κι' αν της θάλασσας το κύμα
Με όρμη στο βράχο σπάσει
Κι' ο βοριάς άγριεμένος
Ακατάπαυστα μανιάζει,
Μη σε νοιάζει!

Θ' άρθη μέρα που το κύμα
Σά σε χάδι απαλό
Στην ακτή θε' ν' άρσοβύνη
Παχνιδιάρικο τρελλό.

Θ' άρθη μέρα που τ' άγέρα,
Η αιθέρια πνοή
Την ψυχή σου θα δροσίξη,
Θάναι βάλαμο σ' αυτή.

Γι' αυτό δε μη σε τρομάζουν
Τρικυμίες δυνάτες,
Γιατί όσο κι' αν μανιάζουν
Θάναι και περαστικές...

Δευλάν [Γ]

ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ!

Ήταν άρχες του Μάρτη, όταν ύστερα
από πολλές ημέρες κακοκαιρία ξημέρωσε
μια όμορφη μέρα.
Μόλις σηκώθηκα κι' είδα τον καθαρό
ουρανό, το χαρούμενο φως του ήλιου
την όμορφη κίνηση των φύλλων των
δένδρων στο άπαλό άεράκι, μια άνεξήγητη
χαρά πλημμύρισε την ψυχή μου.
— Ηρθε η άνοιξη! είπα αυθόρμητα.
Τό ίδιο μου είπαν άργότερα και πολλοί
άλλοι.

— Ηρθε η άνοιξη!
Πόσα πράγματα λένε οι τρεις αυτές
λέξεις!

Πού είναι όμως η άνοιξη; Τίποτα
δεν δείχνει πως ήρθε ή πολυπόθητη
αυτή εποχή. Μήπως τα φύλλα σ' όσα
δένδρα δεν είχαν όλο το χειμώνα;
Καθόλου.

Λουλουδία; μόνο στις άμυγδαλιές.
Χελιδόνια, κανέν' άκόμη. Καλός, άνοιξιακός
δηλαδή, καιρός; Άρκετά καλός.
Όχι όμως και άνοιξιακός.

Όσο για τ' ήμερολόγιο, αυτό δεν
βιαζότανε και τόσο.
Κι' όμως κάτι μάς έλεγε πως ήρθε ή
άνοιξη κι' αυτό τό κάτι βρίσκεται μέσα
μας, όπως κι' η άνοιξη. Δεν την καταλαβαίνεις
μόνο από αυτό ή εκείνο τό σημάδι.

Η άνοιξη πλημμυρίζει την ψυχή μας
και ξεχειλίζοντας εκδηλώνεται σε μια
χαρά.

Είναι ή εποχή της ζωής.
Έτσι κι' η άνοιξη έχει μέσα της τη ζωή—
γέννηση κι' αναγέννηση—καθώς ή ζωή
έχει μέσα της την άνοιξη. Γι' αυτό
μάς είναι τόσο αγαπητή εποχή, γιατί
βγαίνει από μέσα μας.

Η άνοιξη μοιάζει με την άνοηση, τό

κορψίωμα της δόξας, τό ξενίδι, κι' αυτό
διαρκεί και λίγο.

Μά είναι τόσο επιθυμητή εποχή, που
τί δεν θυσιάζει κανείς για νά φτάση ως
εκεί.

Η άνοιξη μάς προσεγγίζει αυτή ή ίδια,
μόνη της, τη βαθειά κι' άληθινή χαρά
που μάς πλημμυρίζει.

Τό καλοκαίρι, για παράδειγμα, πού
είναι στους περισσότερους και προπαντός
σε μάς τα παιδιά τόσο αγαπητό, δεν
τό επιθυμούμε τόσο αυτό τό ίδιο, αλλά
ό, τι τό συνοδεύει: Τά μπάνια, τις έξοχες,
τις έκδρομες, τό κλείσιμο του σχολείου,
και, και...

Ήρθε λοιπόν ή άνοιξη, ή πιο όμοραία,
πιο αγαπημένη απ' όλες τις εποχές
ή χυλοτραγουδιμένη απ' όλους σχεδόν
τους ποιητές, μικρούς και μεγάλους.
ή εποχή που κι' αυτήν τόσα έχουν
ειπωθεί.

Τι χαρά.

Δοξασμένο Άκρωτήρι [Β]

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

Ο χαρταετός περήφανος, λαμπρός,
πράσινος, κίτρινος, γαλάσιος, άνέβαινε
γοργά γοργά με την ουρά που του έκανε
χίλια νάζια.

Από κάτω τό παιδί εύχαριστημένο
με τό βλέμμα καρφωμένο σ' αυτόν κοίταζε
τό γοργό άνέβασμά του.

Κι' αυτός περήφανος, από τό ύψος που
είχε άνεβή σά νά μήν ήξερε πως ήτανε
γραφοτό του νά ξανακατεβή έκανε
βόλτες.

Έβλεπε τό μυριόχρωμα πουλιά τό
ουρανό και έβρισκε πως τό χρώματά
του ήταν πιο χτυπητά και πιο όμοραία
άκόμη. Έβρισκε πως ήταν κυρίαρχος
όλης της χώρας κι' όλης της πόλης
που ήταν άποκάτω.

Έβλεπε τό καλύβι του φτωχού και
τό παλάτι του πλούσιου κι' έλεγε πως
τό άνάκτορό του, ό ουρανός, ήταν άμέτρητες
φορές πιο όμοραίο.

Τ' άγέρι δεν τον φόβιζε που ήταν
άκόμη λιγοστό, μήτε τό μαύρο σύννεφο.
Μόνο τή δόξα του σκεπτόταν.

Πέρασαν ώρες, έπιασε άγέρας, κόπηκε
ό σπάγγος κι' ό περήφανος άετός
κατάντησε στο στενοσόκινο μιας φτωχοσυνοικίας
σχιμένος, πατημένος, λασπωμένος, σάν
νά είχε επιστρέψει από κανένα νέο Βατερλώ.

Έπειτα από λίγο πέρασε ένα ζητιανάκι
και τον πήρε στο φτωχοκάλυβο του σάν
τρόπαιο μεγάλης νίκης.

Φαέθων [Β]

ΜΗΝ ΑΡΓΕΙΣ

Μην άργείς, αγαπημένη μας άνοιξη,
μην άργείς.

Γέροι, νέοι, παιδιά σε περιμένουν όλοι
άνυπόμονα.

Έλο γρήγορα νά σκορπίσης την εύτυχία
στά κουρασμένα πρόσωπα των άνθρώπων.

Σκέψου πως οι φτωχοί μόνο από σε
να περιμένουνε άνακούφιση.

Χωρίς ρούχα, χωρίς σκεπάσματα, χωρίς
στέγη γυρίζουν στους δρόμους και τουρτουρίζουν
από τό κρύο και νοσταλγούν την ώραία άνοιξη.

Τά φυλλαράκια και τά άνθη θα προβάλλουν
πολύ πάλι υπερήφανα και εύχαριστημένα
άπάνω στους ξερούς κλάδους που μένανε
τόσον καιρό γυμνοί.

Οι κάμποι θα γεμίσουν πρασινάδα και
οι χαρές και τό ξεφωνητά των παιδιών
θ' ακούγονται πέρα ως πέρα.

Όλοι οι γέροι θα ξαναβιώσουν με τον
έρχομό σου.

Σάν κορά θα τρέχουν από δώ και απ' εκεί
και θα θαυμάζουν τό κάλλη σου.

Ξετρελλαμένες θα τρέχουν οι κοπέλλες,
μαγεμένες από τό χτυπητά χρώματα των
λουλουδιών, μη ξεροντας ποιά νά πρωτομαξέψουν.

Μαζί με τον έρχομό σου θ' άρχίσουν κι' οι
ποητές έκδρομες των σχολειών και τά
παιδιά δε θα έξουν πως νά σ' εύχαριστήσουν
που τά σκέφτηκες και ήρθες.

Άκόμη και τ' άρνάκια θα νοσταλγούν
τον έρχομό σου.

Σάν καρπάνες χαρμόσυνες θα ήχουν
τά κουδουνάκια τους, ενώ ό βοσκός μαγεμένος
απ' τή μυρωδιά των λουλουδιών, καθισμένος
στη σκιά ενός δέντρου, θα ύμνολογεί τό
κάλλη σου με τή φλογέρα του.

Τά χελιδόνια και τ' άλλα πουλιά θα πετούν
εύχαριστημένα και τό κελάηδημά τους
θα άνεβαίνει σάν προσευχή στον ουρανό.

Είσαι ή εποχή που φέρνεις εύτυχία
στους ανθρώπους.

Θά βγάλης κάθε λύπη απ' τις ψυχές
τους.

Μη διστάζεις νά έρθης, μην άργείς.

Οι άνθρωποι με χαρές και γέλια θα σε
υποδέχθουν και με κλάδους άνθισμένους
θα σε στεφανώσουν.

Μην άργείς!!!

Μικαέλα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συζητούν μεταξύ τους μερικοί μαθηταί:

— Νά ποίμε στον καθηγητή μας νά πούμε
έκδρομή, όπως τουχάμε πεί. Άν μάς πη
όχι, νά το ποίμε πως έχουμε έτοιμάσει
τά φαγητά μας και δεν μπορούμε νά
τά πετάξουμε. Άν μάς πη ναι, τότε νά
το ποίμε νά σχολάσουμε ένωρίς για νά
άγοράσουμε και νά έτοιμάσουμε τό
φαγητά μας.

Δοξασμένο Άκρωτήρι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δόδες Εύριπίδου
την 15 Μαρτίου 1938

ΕΝΑ ποίημα της Τούλας Παπαχρονοπούλου,
«Ονειρα», πού δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο
φυλλάδιο, έχει δημοσιευθεί και σε κάποιο
φυλλάδιο του 1937. Αυτό έγινε βέβαια κατά
λάθος. Η συνεργάτριά μου τό είχε στείλει
δυό φορές, και όταν βρήκα τελευταία τό
δεύτερο χειρόγραφο, τό πήρα κι' άδημοσίευτο
και τό έστειλα στο τυπογραφείο. Άλλά
δεν πειράζει: έτσι διάβασαν τό
ώραίο ποίημα κι' οι νέοι μου συνδρομηταί.

Θυμίζω εκείνα που είπα για τις Μικρές
Άγγελίες στο προηγούμενο φυλλάδιο. Στο
έξής τις θέλω υπενθυμίσει, εύγενικές, πολιτισμένες.
Ένα συναδελφικό πειραγματάκι έξυπνο,
αθώο, άκακο, επιτρέπεται. Άλλά ένα πειράγμα
χοντρό, προσβολητικό, δεν άρμόζει σε
καλά παιδιά, όπως είναι και πρέπει νά
είναι, τά Διαπλάσπουλα. Και τάπρεπα
αυτά πειράγματα ήταν τελευταία συχνά κι'
όλος ό κόσμος διαμαρτυρόταν. Γι' αυτό
πήρα τό μέτρο νά μη δημοσιεύω στο
έξής παρά εύπρεπεις Μ.Άγγελίες. Άμα
καμιά άπρεπής διορθώνεται με μικρές
αλλαγές ή παραλείψεις, θα τη διορθώσω.

Άμα είναι άδιόρθωτη, θα τη άπορρίψω. Και
καθώς είπα, τό αντίτιμο των άπορριπτωμένων
Άγγελιών ή των άφεισμένων λένων λέξων,
επειδή είναι άδύνατο νά τό επιστρέψω ή
νά κρατώ τόσο μικρούς λογαριαμούς, θα τό
περνάω στο Ταμείο προς έγγραφη
απόδοση.

Διηγορίνα, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς
θα είδες, σου ένέκρινα, και χάρω πολύ.
Άλήθεια, ποτέ ό άνθρωπος δεν είναι εύχαριστημένος
με τό παρόν, και πάντα άτενίζει στο
καλύτερο μέλλον ή και στο... περσινό
πάλι, επειδή είναι άδύνατο νά τό επιστρέψω
ή νά κρατώ τόσο μικρούς λογαριαμούς, θα τό
περνάω στο Ταμείο προς έγγραφη απόδοση.

Βιάνα, σου ένέκρινα αυτό που προτιμάς.
Δεν είναι άνάγκη νά φαίνεται από τό ψευδώνυμό
σου πως είσαι ξανθή και γαλανή, αλλά και
κανένα από εκείνα που έπρότεινες δεν τό
έδειχνες. Έλπίζω νά μου γράψης συχνά
και περιμένω τά ξεσπάσματα που μου
έτοιμάζεις.

Χάρω πολύ, Πρόμαχε της Έλευθερίας,
πού άποφάσισες νά μου γράψης τακτικά.
Έχεις δικιο με τό φαροκόκκαλο εκείνο,
άλλά οι λύτρες κατάλαβαν τό λάθος κι'
έβαλαν και την πρώτη λέξη με ξηρά
γράμματα αντί για πέντε. Ό, πολλοί Γρίφοι
ξανθομαυρισμένοι από πολλές φορές. Συλλογισμο
μόνο πως βγαίνω 60 χρόνια και δημοσιεύω
50 γρίφους τό χρόνο. Έ, μέσα σε 3.000
Γρίφους πόσοι μπορεί νά είναι πρωτοδημοσιεύτοι;
Τό ίδιο και για πολλά άλλα είδη Άσκήσεων:
Λεξιγρίφους, Στοιχειογρίφους, Φωνητογρίφους
κλπ. Άμφιβάλλω αν και τρεις μόνο Λεξιγρίφοι
π.χ. του 1937 είναι έντελως καινούριοι. Σε
συγχάρω για τους λαμπρούς βαθμούς. Δεν
πέρνεις παρακάτω από 16, και στα περισσότερα
μαθήματα έχεις 18, 19 και 20. Μπράβο,
παιδί μου!

Έγκάρδια συλλυπητήρια, Ηλιοπερίχτη,
για τό θάνατο της καλής σου γιαγιάς. Θυμώ
πάντα τις τελευταίες της συμβουλές κι' έχε
την εύχή της. Η δική σου λύση της 560
Άσκησης είναι ή σωστή. Όσο για έλπίδες που
παράλλαινε μια μόνο λέξη (άμα αντί
άρα, Πόρος αντί Πάρος κλπ.) θα σου
λογαριάζομαι ως όρθες. Έστειλα
λυόχαρτα και τό 1ο του 1937.

Μην άνησυχείς, Μικρή Βασίλισσα, πολύ
εύκολα διάβασε τό γράμμα σου. Και
μάλιστα με διασκέδασε πάρα πολύ τό
χαριτωμένο διαπλαστικό διεισό σου. Πού
έπει τώρα, μπορεί νά βγή κι' άληθινό. Γιατί
έγω τό έβωσα και στον Άνανία, πού τό
διάβασε κι' έμεινε συλλογισμένος. Γι' αυτό
νά ιδούμε λοιπόν.

Και τό δικό σου γράμμα, Πειριπίτισσα
Ουγκέ, πού μ' εύχαρίστησε. Ναι, τό
γραμματόσημο νά τό έτοιμάζεις σε
άπλό γράμμα, άφου για τό αυστηρό
πρέπει νά δηλώσης πως δεν περιέχει
χρήματα. Ό μπαμπάς βέβαια θέλησε
νά σε πειράξη, βλέποντας πως
άγάπη μου έχεις και σου είπα πως
του χρόνου θα σε διακόψω. Η φω-

πολύ σωστός οι παρατηρήσεις σου, Μελέαργε,
πάνω στις άπαντήσεις του τελευταίου
Διαγωνισμού του Μπαρί. Αυτός είναι ό
λόγος πού τό περισσότερα παιδιά προτιμούν
κοινωνικά μυθιστορήματα σάν τους «Άθλους»,
όπου παρουσιάζεται ό πόνος του φτωχού
και του δυστυχισμένου άδελφού μας. Αυτά
τά χαρτιά πού σάς δίνουν με διάφορες
ερωτήσεις: (π.χ. τί βιβλία διαβάζετε;
;) χρησιμεύουν για τις στατιστικές των
Ψυχολογικών Έργαστηρίων και τά σπουδαία
συμπεράσματα πού βγαίνουν απ' αυτές.

Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, δεν ήταν
φόβος νά πάρω «για συλλογή» τά
γραμματόσημα πού είχες μέσα στο γράμμα
σου: άφου ήταν άμεταχείριστα, άσφράγιστα,
θα τό κατάλαβαν πως ήταν για την
αγάνεωση του ψευδώνυμου σου και τό
λυόχαρτο πού σου έστειλα. Οι άπορρίψεις
δεν πρέπει νά σε άποθαρρύνουν. Έξακολούθησε
νά μου στέλνεις κομμάτια ή έπιμονή νική...

Μεγάλη Έλλάς, συμμορφώθηκα. Διαβί-
βασε, σε παρακαλώ, τά εγκάρδια μου
συγχρητήρια στην αγαπητή μας φίλη. Δεν
θα πώ τίποτα στο Μανινόφ, γιατί τό
ρήτο του Κολοκοτρώνη—«καλύτερα νά μη
άκουσε παρά νά μάς βλέπουν»—δεν
έφαρμόζεται σ' όλες τις περιπτώσεις. Όταν
άκούμε για καλό έναν άνθρωπο, έχουμε
τόση εύχαρίστηση κι' όταν τον βλέπουμε
και του μιλούμε! Και έσχον ποτέ τους
ένθους αιμούς πού μου έγγραφαν
όσα Διαπλάσπουλα εύτύχησαν νά σε
γνωρίσουν κι' από κοντά; Σου
έστειλα κι' ό, τι έξήγησε.

Σιδιρή Δούξ, αυτό, καθώς θα είδες, σου
ένέκρινα, έστέλεσα και τις άλλες σου
παραγγελίες κι' έχω στη διάθεσή σου
υπόλοιπο δρ. 20,40. Χάρω πολύ που
μπαίνεις στην κίνηση και σ' εύχαριστώ
για τά καλά λόγια. Σ' εύχριστούν
έπίσης ό κ. Παπαδόπουλος κι' ό κ. Φαίδων.
Έλπίζω νά μου γράψης τακτικά.

Φυλάγος, Σανθή Έλληνοπούλα, ή
γρίπη δεν χωράει. Άς είναι, τόρα
έλπίζω νά είσαι έντελως καλά. Τι
άστατοι φέτος οι καιροί! Έκεί που
λέμε πως ό χειμώνας πέρασε, τό
κρύο ξαναγυρίζει. Δυό-τρεις
ημέρες καλές και πάλι κακοκαιρία.
Γι' αυτό δεν πρέπει νά ξεπαρραυ-
μαστε... Τό κομμάτι σου
θα τό διαβάσω με τή σειρά του. Δεν
έχω την ιδέα πως πρέπει νά
σπάσης την πένα. Γράφεις
πολύ καλά και άργότερα
θα γράψης καλύτερα.

Ζαννυνθινούλα, σάς τμήσ
αυτό τό ξανθό Διαπλάσπουλα, πού
δεν πιστέψατε ούτε στιγμή πως
ό συναδελφός σας Στέφανος της
Δόξας δεν θέλησε νά οι
καιοποιηθί έένο έργο, αλλά
πως έγινε κάποιο λάθος. Σε
κάθε περίπτωση ό εύγενικός
άνθρωπος φωνάζει: μόνο τό
καλό κι' όχι τό κακό. Δεν
άμφιβάλλω πως στους
διαγωνισμούς θα έγγραφες
περίφημα. Σου έστειλα
ό τετράδιο.

Μην άνησυχείς, Μικρή Βασίλισσα, πολύ
εύκολα διάβασε τό γράμμα σου. Και
μάλιστα με διασκέδασε πάρα πολύ τό
χαριτωμένο διαπλαστικό διεισό σου. Πού
έπει τώρα, μπορεί νά βγή κι' άληθινό. Γιατί
έγω τό έβωσα και στον Άνανία, πού τό
διάβασε κι' έμεινε συλλογισμένος. Γι' αυτό
νά ιδούμε λοιπόν.

Και τό δικό σου γράμμα, Πειριπίτισσα
Ουγκέ, πού μ' εύχαρίστησε. Ναι, τό
γραμματόσημο νά τό έτοιμάζεις σε
άπλό γράμμα, άφου για τό αυστηρό
πρέπει νά δηλώσης πως δεν περιέχει
χρήματα. Ό μπαμπάς βέβαια θέλησε
νά σε πειράξη, βλέποντας πως
άγάπη μου έχεις και σου είπα πως
του χρόνου θα σε διακόψω. Η φω-

τογραφία δεν είναι κατάλληλη για
δημοσίευση, αλλά ούτε νά σου
την επιστρέψω μπορώ, εκτός
αν στείλεις κανένα νά την
πάρης. Η όρθή γραφή είναι
πειριπνιπ-πειριπνισσα, όλα
με γιώτα από κακή
συνήθεια μόνο γράφουμε
πειριπνιπ-πειριπνισσα.

Δόλα Γλόνα, σ' εύχαριστώ
πρώτα-πρώτα για τις
εύχές πού τις έέχασες στην
αρχή και τις έγγραφες
στο τέλος. Έπειτα σε
συγχάρω για τους
ικανοποιητικούς βαθμούς.
Από τή μαθητική ζωή,
πού τή νοσταλγεί
κανείς άμα την άφήση,
δεν πιστεύω νά
έξαιρούνται οι διαγωνισμοί.
Ός άνάμνηση, είναι κι' αυτοί
ώραίοι με τις άγωνίες,
τις συγκινήσεις τους και
τις χαρές τους. Σου
έστειλα τό 37ο φυλλάδιο.

Ζωτανή Κουκλίτσα, χάρω
πολύ για τή γνωριμία. Θα
είδες την έκκριση του
ψευδώνυμου σου κι' έλπίζω
νά μου γράψης συχνά.
Βέβαια θα μάγαπας
πολύ άφου με γνωρίζεις
άπο τσαρλών χρόνων
κοριτσάκι. Έύχαριστώ
και για τή συνδρομή.

«Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ
ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ»

Από τό έρχόμενο φυλλάδιο, μ' αυτόν
τον τίτλο, ή Κυρά-Μάρθα
άρχίζει ένα νέο μεγάλο
άνάγνωσμα για τά μικρά
Διαπλάσπουλα, πού θα
βαστάξη ίσως όλο τό
χρόνο. Είναι
χαριτωμένο. Τά μικρά
μας θα διασκεδάσουν
πολύ με τον Κωστάκη
και με μεγάλη άνοπονησία
θα περιμένουν καθ' έξομα
τή συνέχισή.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δισυπόστατος, ά. (=). Εργάνη, κ. (ΚΣ). Μπελλέτση, κ. (...). Φυσιολάτρη, κ. (ΒΣ). Λευκή Σιέλ, κ. (Γ). Εύφη Φίλυρα, κ. (Ι). Γόης 13, ά. (ΑΝΩ). Μπαμπού, κ. (ΕΚ). Εδυγόρας, ά. (...). Παύλος Ντόρης, ά. (Χ). Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δορελάι, κ. Δοξασμένη Υδρα, κ. Σίλλερ, ά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορριπτόνται: «Έλπίδες» του Μελέαργου. Άνθοαμένο στο μέτρο. Μερικοί
χαρακτηρισμοί άταίριαστοι. Ερ' όσον
γαλίζει τό χόρτο δεν μπορεί νά είναι
βολό. Άλλωστε, θολό χόρτο λέγεται ποτέ;
Δέμε θολά νερά. θολά δάκρυα, γενικά
τό έπιθετο «θολός» ταπεινά σε κάθε
τί όγρό, όχι όμως στα χόρτα. Ψάχνεις
πάντα για την κυριολεξία. Μόνο
έτσι θα γίνη το γράψιμό σας
καθαρό, νοητό και πραγματικά
πλούσιο. Είδεμή ή είναι... άκατα-
λαβίστικο, φρεσές χωρίς νόημα.—Όχι,
μην έρθης» και άλλα δυό
πονημένα της Εύτυχίας. Στα
δευτέρα έπρεζε μόνον μια
ματιά γιατί στέλλθηκαν
άντικανονικά, είδα όμως
πως δεν είναι δημοσιεύσιμα. Τό
πρώτο έχει άρκετά μετρικά
λάθη και χαρμωδίες, αλλά
αυτά θα παραδίδονταν αν
δεν ήταν τό θέμα του
μακάρου. Διόχωνε τό
Χόρο (Ι) άπαριθμώντας
συγχρόνως τις συμφορές
της στις όποιες, φαίνεται,
βρίσκει ι-
διαίτερη εύχαρίστηση
άφου την «θερμαίνει»
ή συντροφιά της πχωνιάς. Μά
για όνομα του Θεού,
παιδιά μου, χάρηκαν
άλλα θέματα
πιδ ταπεινά με την
ήλικία σας, όταν
μάλιστα έχετε
τό ώραίο
ψευδώνυμο «Εύτυχια»;
—Στό κύλισμα
του νερού» της Δευλάν.
Καλό, αν και
φτωχό στην
δμοιοκαταληξία
και στις
έκφράσεις
πού
χρησιμοποιεί.
Τό τρίτο
τετράστιχο
δεν μπορεί
νά διορθωθί
κόπως και
νά ξανασταλή;
Γι' άρχει
μια λέξη
«τραβήξαν
στο... τρεβί-
δι (ς)» πού
δεν την
βγάδω
μά όπωσδήποτε
θέλει
άλλαγμα
όπως κι' ό
τελευταίος
στιχος,
γιατί
δεν
σέρνεται
κανείς
στις
άναμνήσεις.
—Θα
έξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Μάγκαν** (τὸ «κόκκινο» ψευδώνυμο δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαραίτητο· τὸ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ σημειώνεται πάντα κοντὰ στὸ ὄνομα, ἀδιάφορο μὲ τί χρώμα μελάνι· ἔλαβα τίς λύσεις καὶ περιμένω) **Σταύρον Φούντον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μοῦ φαίνεται πὺς θὰ μπορούσας νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφης, ἀραιότερα τὸ χειμῶνα πού ἔχεις μαθήματα, καὶ συχνότερα τὸ καλοκαίρι· τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρι θὰ τὸ λάβουν ὅσοι ἐπλήρωσαν, ἐντὸς τῆς προθεσμίας, συνδρομὴ ἐτησίᾳ) **Ἀνναμπέλλαν** (σοὺ τὸ ἐνέκρινα κι' αὐτό· σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ λίαν καλῶς καὶ τὰ ἀρίστα πού πῆρες στοὺς διαγωνισμοὺς) **Μικρὸν Κόμητα** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα· βέβαια ἔπρεπε νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμο, κι' ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς πού πῆρες στοὺς διαγωνισμοὺς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) **Δάφνην τοῦ Κήπου** (αὐτὸ σοὺ ἐγκρίνω· γιὰ λυσόχαρτο θὰ στείλῃς 3,50· ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου) **Βασίλισσαν τοῦ Χιοῦμο** (σοὺ τὸ ἐνέκρινα· ἄλλη φορὰ, τὰ κομμάτια σου νὰ τὰ γράφῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι στὸ ἴδιο τοῦ γράμματος σὰ συνέχεια) **Στέφανον τῆς Δόξης** (τὸ γράμμα τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ ἔγραψες βέβαια πρὶν ἰδῇς τὴν ἀπάντησή μου στὸ προηγούμενόν σου· νομίζω πὺς τώρα πιά δὲν ἔχεις τὴν ἰδέαν πὺς σὲ ἄφησα «ἐκτεθειμένο»...) **Βαρκοῦλαν τοῦ Νεῖλου** (ναί, τὸ εἶχα ἑσχάσει πὺς εἶχες πάρει καὶ ψευδώνυμο· ἄλλα μπορῶ νὰ τὰ θυμῶμαι ὅλα· τὸ λάθος εἶναι δικό σου, πού ἑσχάσες νὰ τὸ σημειώσῃς στὸ γράμμα σου, κοντὰ στὸ ὄνομά σου, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶναι δυὸ φορές· κι' ἀπὸ πάνω, στὴν ἐπικεφαλίδαν, καὶ κάτω, στὴν υπογραφή· ἐτοὶ δὲν λέει ὁ Ὁδῆγός;) **Ἐλντοράντο** (σοὺ τὸ ἐνέκρινα· εἶναι βέβαια ξενικό, ἀλλὰ ὅχι καὶ βάρβαρο· ἐννοία σου καὶ δὲν σὲ εἶχα ἑσχάσει, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνότερα) **Φαέθοντα** (ναί, αὐτὸ εἶναι· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοὺ πῶ) **Χρυσόθεμιν, Χιονισμένην Ἑλάτην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 234ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

201. Λεξιγραφίος
Τὸ πρῶτον αἰτιολογικὸ
Στὴ γλῶσσα τὴν ἀρχαίαν·
Τὸ δευτέρου μου, οὐδέτερο,
Σημαίνει—καὶ στὴ νέα—
"Ὅ, τι 'ναὶ κάτω ἀπ' τὸ νερό.
'Αλλὰ στὰ δυό, ἐνωμένα,
Λουλοῦδι βλέπω κι' ἀπορῶ.

202. Στοιχειόγραφος
Τοῦ Αἰγαίου κάποιαν νῆσον
'Αν τὴν ἀποκεφαλίσω,
Θὰ τὴν κάνω αὐτὴ τὴν ὥραν
Τῆς Μικρᾶς· Ἀσίας χώρα.

203. Τονόγραφος
Γιὰ νὰ μ' εὐρῇς, φίλε λύτα,
Στὰ κοινὰ ῥήματα λῶτα.
Μ' ἂν τὸν τόνο μου ἀνεβάσῃς,
Πρέπει νὰ ζητωκραυγᾷς.

204. Αἶνιγμα
'Αν κι' ἡ ἴδια λέξις μένει,
Τρία πράγματα σημαίνει.
Στὴν Ἀσία ἓνα βουνό,
Ζῶον χόησιμον τρανόν,
Καὶ λαμπρὸν ἀστερισμό.

205. Δικτυωτὸν

*** * * * * = Φίλῃ τοῦ Περικλέους.
* * * * * = Ἀρπυια.
* * * * * = Μακεδονικὸν ὄπλον.
* * * * * = Βυζαντ. αὐτοκράτειρα.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

206. Κρυπτογραφικόν

12341567 = Ἐπίθετον λεγόμενον διὰ
2342 = Εὐχή. [δένδρα.
35317 = Ἀθάνατον ποιημᾶ.
4231 = Συγγενής.
5231 = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
671317 = Προφήτης.
72517 = Φωτεινόν.

Λήθη

207. Μισαὶ λέξεις

Αἱ κάτωθι λέξεις εἶναι κομμέναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῶν οὕτως, ὥστε τὰρχικά των προσθετέων τμημάτων νάποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικὸν ποιητὴν:
πυρ — να — ἀσα — Σοδ — θρησ — κοῖ —
Κρ — θρα.

Ντέντεκτι-Φάντασμα

208. Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

* * * * * Τὰρχικά καὶ τὰ τελικά γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων νὰ τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν των ἑναντι ἀστερισκῶν
* * * * * —ἀνὰ ζεύγη κατὰ σειράν καὶ πάντοτε ὁρίζοντως— ὥστε νάποτελεσθῇ Ἐπιγραφὴ (ἀρχαῖον ρητόν) τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1, Οὐδέτερον δεικτικῆς ἀντωνυμίας·
2, Θηρίον ἀνήμερον· 3, Μέρος τοῦ ἀνθρώπου· 4, Στοιχεῖον τῆς φύσεως καὶ τῶν·
5, Δημοφιλὴς κομικὸς, ἀστήρ τοῦ κινήματος· 6, Ὁ θεὸς τῶν Τούρκων·
7, Σύγχρονος πολιτικὸς τῆς Τουρκίας (πρωθυπουργός)· 8, Βαθύς, ὕπνος καὶ ἰχθύς· 9, Πρωτεύουσα μεγάλῃς νήσου τοῦ Αἰγαίου· 10, Παίξεται μὲ παιγνιόχαρτα (ξένη λέξις).

Βαρώνος Δελιακάρτερης

209. Ἑλλειποσύμφωνον

ω-οιω-οια

Λήθη

210. Γεῖφος

τον αγ
"Αν τον τον αγ αγ
δρῶ Νὰρ πα Η φῶς.
τον τον αγ αγ
τον αγ
Χαμαιλέον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 1.

1. Δόνιφαν (Δόν, ἴπ, ἄν).—2. Μύγα (μή, γά).—3. Ἀλέκτορ· Ἐκταρ.—4. Ρομβος ὀμβρος.—5.
ΡΑΚΟΣ 6. ΙΟΥΔΑΙΩΝ (δόνις, Ρο-
ΑΘΗΝΑ δανός, δίνη, ἄρδην, Νη-
ΚΗΤΟΣ ρηίς, Ἡραῖον, Σαρδηνία).—7. Π. Δία τοῦ Α·
ΟΝΟΜΑ Ἀπουλία, Ἀλεις, ἄλμα,
ΣΑΣΑΣ Μήλος, πυραλῆς.—12.
ΜΑΝ-ΑΒ=Μολὼν Λαβέ (Μαίανδρος, Λεῖγχο, Νίβος, Αἶβαι, Βεθούβιος).—13. Γηράσκω φεῖ διδασκόμενος.—14. Ἀμ-
μες ποκ' ἡμεες ἄλκιμοι νεανῖαι (α' α' ες, πῶ, Κίμ ες αλ, Κύμη, Νέα, γ, ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—260]

Μόννα Βάννα, ἡ Μάρθα κι' ἡ Ἑλλη Προχθὲς μόλις ἔφθασαν στὴν Πόλη. Μοῦ εἶπαν πολλὰ γιὰ σένα. Γιὰ τὸν χαρτοκοπτήρα, ὅμως... οὐδεὶς λόγος.

Νινέττα

[ΛΗ'—261]

Μερσεντές, γιατί δὲν ἀπάντησες στὰ δυὸ μου γράμματα; Μήπως πρέπει ν' ἀλλάξῃς φίλη καὶ δεῦθονοι;

Κόμης Μοντερεχότος

[ΛΗ'—262]

Ανταλλάσσω τοπεῖα, μὲ διαπλάσσω λα ἐπαρχίαν, ἐξωτερικὸν: Ἠλίαν Γαλανόν, τέarma αὐτοκινήτων Κουτσουκαρίου, Παιραιᾶ, διὰ (OK).

Λευκὴ Σιελ

[ΛΗ'—263]

Μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν νὰ λάβαινα ἓνα γραμματάκι ἀπὸ τὸν Βολιώτικον καὶ Λαρισσαῖον Διαπλάσσοκομο. Γράψατε: Δημήτριον Γεωργίου, Ἰάσονος 44, Βόλον, διὰ Γόην 13.

[ΛΗ'—264]

Θλιμμένο Χαμόγελο, περιμένω γράμμα. Στρώστε λουλούδια γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Γόης 13

[ΛΗ'—265]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ Διαπλάσσοκομο! Δοῖς: (ΛΗ'—9). Σπεύσατε! Συριανός

[ΛΗ'—266]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ «Διαγωνισμοῦ Το-
σπείων»: Βραβεῖα: Πρῶτον: **Κί-
τρινη Ἀράχνη**. Δεύτερον: **Εὐδάννα**. Τρί-
τον: **Μεγάλῃ Ἰδέα**. Ἐπαινος: Κοσμο-
κράτωρ, Αἰυλά, Λευκὴ. Ἀθροῦς ὑποστη-
ρίζαντες ὑπερευχαριστῶ.

Συριανός

[ΛΗ'—267]

Ηχος πλάγιος τρίτος. Θωδωρὴς Ζησι-
μάτος, ἰδὼν οὐρανὸν κολοκῶθι κατέ-
πεσε καὶ διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά του, αἱ δέ: Κλὸ Κλὸ, Λορελάι, Γαλιάνδρα, Μι-
μόζα, Ἐρμίνα, Πατατράκ, Ἀλκυονίς...
ἐπὶ τὸν ἱματιόμῳ τὸν ἔβαλον κληρὸν...
στὸ ΛΥΚΕΙΟ (! ! !)

ΜΕΦΙΣΤΟΣ

[ΛΗ'—268]

Εἰσλήθον εἰς σύλλογόν μας: Θαλασσο-
κράτωρ, Μεφίστος, Μεγάλῃ Ἰδέα, Σίλλερ.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΗ'—269]

Κυρίαρχε Διαπλάσσοκομο, σοὺ ἀπονέμω τίτλην **κεραμίδοεισοπράκτορος**! Γιὰ τίς ἐπιτυχεῖς ἀποκαλύψεις σου!

Θαλασσοκράτωρ

[ΛΗ'—270]

Γαλῶρια καὶ Νεανιὲλ Νταρίς, Μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν ἓνα γραμματάκι σας. Νὰ περιμένω; Δ[οῖς] μου [ΔΖ—622]. Βολιώ-
τικῃ Σωμαχίᾳ σοὺ κρούω τὸν κώδικα τοῦ κινδύνου. Ἐννοοῦμεθα;

ΟΠΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

[ΛΗ'—271]

Διαπλάσσω λα-ες, ἀλληλογραφῶ Γαλ-
λικά. Ἐνα γραμματάκι σας θὰ μὲ γέ-
μει χαρὰ. Νὰ περιμένω; Δ[οῖς]: [ΛΗ'—111].

ΚΑΣΤΡΙΝΗ

[ΛΗ'—272]

Γαρόφαλλο: Μελαχροινὴ, καστανὰ μά-
τια, καρδιά χρυσή, ἀνάστημα μέγιστον,
εὐθυμὴ καὶ γαλασπὴ, ψυχὴ ποιητικὴ, φίλη
ἀποδομένη καὶ πιστή.
Τὸ περιμένω, Νατάσσα μου;

ΚΑΣΤΡΙΝΗ